

Osobnost mezi námi

Rozhovor s Mgr. Evou Vernerovou

Zdislava Erbanová

Předsdkyně PK Brno Eva Vernerová je žena se záviděníhodným respektem okolí.

Klubu věnuje většinu svého času od doby, kdy její muž onemocněl Parkinsonovou chorobou.

Cením si jejího přátelství. Jedná s lidmi přímo a přes své bohaté zkušenosti neváhá pochválit práci druhých.

Evičko, jsi spojena s Brnem, žiješ tam od narození?

Rodilí Brňáci jsou patrioti – milují, obdivují a jsou hrdí na své město. Patřím mezi ně i já. Také proto, že v Brně je můj domov a mnoho přátel. Zároveň velký kus mého srdce patří Českomoravské Vysočině. V maličké vesničce jsem tam prožila velký kus dětství uprostřed kouzelné přírody. Ale také poznala tvrdou práci lidí na venkově. Tam začala moje velká láska k přírodě. Odtud asi plyne také moje úcta k jakémukoliv lidskému snažení a jistota, že v životě není nic zadarmo.

Jsi dobrý organizátor, to předpokládá systematické myšlení...

Organizační schopnosti jsou asi mojí doménou. Možná byla umocněna studiem matematiky a zeměpisu na Pedagogické fakultě. Po ukončení studia jsem měla štěstí – dostala umístěnkou na Odborné učiliště v Brně. Tehdy to bylo opravdu štěstí, mnozí spolužáci museli třeba do pohraničí. Otec byl vážně nemocný, podpořit jeho i matku bylo moc důležité.

Zeměpis se na učilištích neučí, takže matematika tvořila vždy převahu mého učitelování. Díky vzoru mých vlastních učitelů jsem většinou přesvědčila své žáky, že se ji může naučit každý. Bez domýšlivosti mohu s uspokojením říct, že mezi žáky jsem byla vždy velmi oblíbená. Dosavadní dobré kontakty s nimi to také dokazují. Zřejmě kvůli přísnosti a spravedlnosti zároveň. Díky několika náhodám jsem se ke konci své profesní dráhy ocitla na 1. stupni základní školy, kde jsem si plně užívala svých

zkušeností, ale hlavně různorodosti práce s dětmi.

Už si neužíváš? Jsi v důchodu?

Nebýt pana Parkiho, užívala bych si i nyní, hlavně s možností používat moderní techniky ve výuce. Mým velkým životním PŘÍTELEM se totiž stal počítač. Pravidelně navštěvuji na U3V počítačové kurzy a trochu závidím spolužákům, že se mohou domácím cvičením naplno věnovat.

S odchodem do důchodu jsem dostala ne-tradiční dárek – manželovu Parkinsonovu nemoc. Musela jsem se vzdát většiny svých zájmů – návštěv divadla, koncertů, zahrádky, cestování, výletů do přírody apod.

Sdílíš své nadšení pro počítač a internet, říkáš, že je to okno vědění celého světa do kořán.

Přesně. Tenkrát můj PŘÍTEL sehrál klíčovou úlohu. Pomohl najít mnoho informací o nemoci a také Společnost Parkinson (SP). V roce 2004 jsem se společně s manželem stala členkou SP s jediným cílem. Usnadnit manželovi život s nevyléčitelnou nemocí. Současně s legitimací člena SP jsem obdržela osobní dopis tehdejšího předsedy SP Ing. Dvořáka s prosbou, abych pomohla „rozpohybovat“ brněnský klub.

Četla jsem o paní, která když nemohla najít vhodnou péči pro své rodiče, založila vlastní domov pro seniory. Tvůj manžel onemocněl PN a ty jsi se ujala organizování klubového života pro parkinsoniky.

Tenkrát vedla brněnský klub Hanka Rybářova. Cvičilo se v tělocvičně a jednou za rok se pořádala přednáška. Upřímná parta lidí mi přirostla k srdci a tak mi nebylo zatěžko pro ně cokoliv organizovat. Nyní už jen tři členové vzpomínají na naši první klubovnu na Vranovské, kterou jsem v roce 2006 domluvila. Jeden

člen mi tehdy řekl: „Evo, dávám ti rok, déle to nevydrží“. Nejenže vydrželo, ale bohatost klubového života je přes všechny nesnáze, hlavně finanční, stále pestřejší.

Nelze stručně říct, co všechno jsme společně prožili. Tak alespoň nejdůležitější mezníky:

- První klubovna nám umožnila se scházet pravidelně, zvát zajímavé hosty a hrát stolní tenis.
- Lékařské přednášky a slavnostní setkání k výročí založení klubu, případně o adventu pomohly oslovit veřejnost a zviditelnit Parkinsonovu nemoc.
- Kromě tělocvičny cvičíme šestý rok i v bazénu, trénujeme stolní tenis.
- Od roku 2008 máme druhou klubovnu v centru města a začínáme mít někdy pocit, že „praskne ve svých švech“.
- V roce 2006 udělala naše vnučka logo klubu, syn vytvořil webové stránky, které

dodnes zdarma spravuje. Tím jsme s dobrou minulostí a novými nadějemi vstoupili do světa internetu.

- Nejoblíbenější brněnský herec Městského divadla Brno pan Zdeněk Junák obětavě hraje roli, kterou si sám vybral a tvoří – patrona Parkinson Klubu Brno.
- Proto vše se PK Brno úspěšně dostal do povědomí brněnské veřejnosti.

Letošní akce na Špilberku se setkala s výborným ohlasem, zasloužíš obdiv.

Děkuji, není to jen moje zásluha. 15. výročí založení klubu jsme si připomínali na Špilberku, vrcholu vypínajícím se nad Brnem. Výhled na město je odtud kouzelný, pro mne dvojnásob. S pohledem jsou spojené i vzpomínky a vděčnost vůči mnoha lidem, kteří brněnskému klubu nezištně pomohli. Svoji usilovnou práci pro klub jsem totiž nakazila i své přátele.

Téměř na každém kroku se inspiroji co prospěšného by se pro klub dalo udělat. Svým způsobem je to pro mne nešťastné. Vymazala jsem své soukromí, většinu svých vlastních zájmů, protože mysl se stále utíká k parkinsonikům. Zároveň jsem však našla desítky přátel nejen po celé republice, ale i v zahraničí.

Zde se ukazuje, že můj PŘÍTEL počítač prokazuje neocenitelné služby. Nedovedu si dny bez komunikace představit. Dopřává mi také velkou radost z fotografování. Díky počítači jsme mohli s manželem prožívat společné chvíle v klubu opakovaně. Bohužel i ty, kterých se už nemohl účastnit. V náročných životních situacích to bylo velké potěšení.

Je mi moc líto, že zde musím vzpomenout velmi těžký okamžik tvého života, ještě nezahojenou bolest ze ztráty manžela.

Čas je neúprosný běžec. Dostala jsem se na rozcestí a musela se rozhodnout. Vybrala jsem cestu, po které jsem mohla provázet manžela při stále se zhoršujícím zdravotním stavu. Svě snažení jsem zaměřila na něho a jeho potřeby. Je stále se mnou, byť trochu jinak.

Všichni víme, že členové klubů, kteří se aktivně zapojují do cvičení a různých setkání, jsou tzv. „špička ledovce“. Ty myslíš na pacienty, kteří jsou odkázáni na péči doma či domově pro seniory.

Vždycky jsem myslela na to, jak splatit dluh vůči méně pohyblivým parkinsonikům, kteří se nemohou účastnit běžného klubového života. Možná, že je to dokonce důležitější cíl, než péče o aktivní členy, kteří si mohou lecos zařídit vlastními silami. Také imobilní členové potřebují prožívat chvíle radosti. Snad moje vlastní zdraví a síly mi dopřejí uskutečnit něco z toho, co se mi toulá hlavou. Denní stacionář a pobytové zařízení se zaměřením na parkinsoniky s kvalitním programem, laskavou odbornou péčí personálu a přátelskými mezilidskými vztahy. To jsou hrubé obrysy.

Tato slova budou číst parkinsonici, kteří zatím mohou „skákat přes kaluže“. Přejí jim z celého srdce, aby byl konečně nalezen lék, který by kvalitu život nemocných. Nic jim nebrání

otevřít se ostatním nemocným. Možná jednou budou vděční za přízeň, kterou jim věnují „mladší parkinsonici“. Toho lze dosáhnout pouze budováním pevných základů v místě, kde žijete, tedy v klubech. Jsem neskonale vděčná za to, že v brněnském klubu se našlo pár takových lidí. Bez jejich pomoci by

všechny naše aktivity byly nemožné. Ale hlavně máme dobrý pocit, že někam patříme, najdeme pomocnou ruku, nebo alespoň možnost sdělit své strasti i slasti.

Díky sponzorům můžeme vydávat tento časopis Parkinson a zdarma ho rozesílat všem členům Společnosti Parkinson, o. s. Vidím v tom obrovskou pomoc právě pacientům, o kterých mluvíš, pacientům, kteří už nemohou sami cestovat, navštěvovat klubové akce. Ale zpět ke klubům.

Ano, časopis je často jediné propojení mezi všemi. Stále je víc parkinsoniků, které svět internetu minul. Třeba si teď někdo myslí, že jsem řekla víc o klubu než o sobě. Já a klub jedno jsou. Mnohdy se mně lidé ptají, kde беру tolik energie. Je fakt, že někdy ji těžko sbírám. Ve všech problémových situacích v životě jsem taky zanaříkala, ale vždyť první otázkou bylo – a co pro tu věc mohu udělat. Proto jsem se postavila čelem i proti Parkinsonově nemoci.

Plně se ztotožňuji se slovy pana Erharda Mullera – zástupce německých parkinsoniků, který letos na setkání v České Třebové řekl: „Když budete bojovat, můžete prohrát, ale když nebojujete, už jste prohráli.“

Prohrávám nerada...

